

Tak nám bylo třicet - věnováno s úctou Zdeňku Kovalčíkovi

Nám, varhanickým kurzům Církve československé husitské. Začínaly jsme nečekaně, a to z podnětu brněnského biskupa a páteho patriarchy br. Vratislava Štěpánka, v Brně a po třiceti letech jsme zase dorazily na stejné místo, do penzionu Zahrada na Lipové ul., který nám nabídl vše potřebné. Krásné ubytování, velkou kuchyni k přípravě pokrmů, velkou jídelnu k společnému stolování, Farského sňh k setkávání při pobožnostech i pro zkoušky sborového zpěvu, bazén k ochlazení v horkých dnech, příjemné místo na terase k rozhovorům. Prostě vše úžasné, dokonale připravené k oslavě narozenin. A že bylo v těchto dnech na co vzpomínat! Vesele, smutně, nostalgicky, s úsměvem i se slzou na krajíčku, ale hlavně s obrovskou hrdostí. My, varhanické kurzy, jsme totiž byly svědky života celé jedné generace muzikantů, kteří s námi od prvních krůčků rostli a žili. Objevovali kouzlo zpěvu, především sborového, hry na varhany, ale i na různé jiné nástroje. Zúčastnění z různých míst naší vlasti si tak v každém ročníku mohli uvědomit, jaké kouzlo má hudba s velkým nadšením a s láskou provozovaná v její nekonečné rozmanitosti, rozmařilosti, tichosti a kráse. My, varhanické kurzy, jsme také byly svědky mnohých osudů, vznikajících i zanikajících lásek, lehkých sympatií, bublinkovitých jako šampaňské, ale i opravdu hlubokých přátelství, které plynou jako velká klidná řeka. Byly jsme svědky narození nových životů i odchodů na věčnost. Někteří se nás jen jemně dotkli, zanechali vzpomínku a zase šli dál po své cestě, jiní byli věrní po celých těch třicet let. A někteří přišli později, ale s úžasem a láskou s námi jsou, a nějak si vůbec nedovedou představit, že bychom měly skončit. Někdy ale už jsme unavené. Víte, co to je, třicet let vychovávat tolik dětí? Starat se o to, aby měly na čem hrát, na jakém místě pořádat veřejné koncerty, vymýšlet repertoár, radit tu pokročilému, tu začátečníkovi, snášet hvězdné manýry nejpokročilejších, ale to není zdaleka všechno, také se musíte postarat, aby měly co jíst, kde spát a kde se umýt. Někdy už jsme opravdu unavené. Před závěrem jsme si řekly, že těch třicet let bylo krásných, ale že už to stačí, i když jsme si letos v Brně připomněly naše jubileum, ale snad ne poslední? Budeme nyní odpočívat. Moc to potřebujeme, abychom nabraly nové síly. No, my se na to dlouze vyspíme a pak uvidíme. Neboť si uvědomujeme, že by byla velká škoda přerušit řetězec krásných setkávání. Vždyť tradiční srpnový termín v r. 2024 nás k tomu vyzývá.

Věnováno s úctou Zdeňku Kovalčíkovi

Jiří Koflák